

Бжїи ходїхомъ єдиномышлєніємъ. Да прїидетъ же смѣрть на нѧ, ѡ да снїдѣтъ во ѡдъ живї: ѡкѡ лѣкѡство въ жилищахъ ѡхъ, посредѣ ѡхъ. Ѣзъ къ Бгѡ воззвахъ, ѡ Гдѣ ѡуслѡша мѧ. Вѣчеръ ѡ застра ѡ полѣдне повѣмъ ѡ возвѣщѡ, ѡ ѡуслѡшитъ гласъ мой. Ѣзѡвїтъ мїромъ дѣшѡ мою ѡ приближающїхсѧ мнѣ: ѡкѡ во мнѡзѣ вѣхѡ со мнѡю. Ѣуслѡшитъ Бгѡ, ѡ смиритъ ѡ, сѡй прѣжде вѣкѡ: нѣсть во ѡмъ ѡзмѣненїѧ, ѡкѡ не ѡубѡшасѧ Бга. Прострѣ рѣкѡ свою на воздѡніе, ѡсквернїша завѣтъ ѡгѡ. Раздѣлїшасѧ ѡ гнѣва лицѧ ѡгѡ, ѡ приелїжїшасѧ сердца ѡхъ: ѡумѡкнѡша словеса ѡхъ пѡче ѡлѣѧ, ѡ та сѣтъ стрѣлы. Возвѣрзи на Гда печѡлъ твою, ѡ той тѧ препїтѡдетъ, не дѡстъ въ вѣкѡ молвы прѡведнїкѡ. Ты же Бже низведѡши ѡ въ студенїцѡ ѡстаѣнїѧ. Мѡжїе кровѣй ѡ асти не преполовѡтъ днѣй сѡїхъ, ѡзъ же Гдѡ ѡповѡю на тѧ.

Живї въ пѡмощї Бжїшнагѡ, въ кровѣ Бга небѣснагѡ водворїтсѧ. Речѣтъ Гдѡви, застѣпнїкъ мой ѡсї ѡ приелїжїще мое, Бгѡ мой, ѡ ѡповѡю на него. Ѣкѡ той ѡзѡвїтъ тѧ ѡ сѣти лѡвчї, ѡ ѡ словесѣ матѣжна. Плещѧ сѡїма ѡскнїтъ тѧ, ѡ подъ крилѣ ѡгѡ надѣшїсѧ. Ѣрѣжїемъ ѡвѣдетъ тѧ ѡстина ѡгѡ, не ѡубѡїшїсѧ ѡ страха ноцнѡгѡ, ѡ стрѣлкѣ летѡщїѧ во днї: Ѣ вѣщи во тмѣ прѡходѡщїѧ, ѡ срѡща ѡ вѣса полѣденнѡгѡ. Падѣтъ ѡ стрѡнї твоѡ тѣсѡща, ѡ тмѧ ѡдѣснѡю тебе, въ текѣ же